

РЕШЕНИЕ

№ 8172

гр. София, 19.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 06.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Влагова

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **10756** по описа за **2013** година докладвано от съдия Славина Влагова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба ЗД [фирма] със седалище [населено място] срещу съдебно решение от 23.09.2013г. по нахд № 15364/2012г., постановено от СРС, НК, 107 състав, с което се потвърждава изцяло наказателно постановление № Р – 10 - 348 от 03.07.2012г. на Заместник - Председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 1000 лв. на основание чл. 319 ал. 1 т. 2 от Кодекса за Застраховането във връзка и за нарушение на чл. 271 ал. 2 във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховането на касационния жалбоподател ЗД [фирма].

В жалбата си жалбоподателят твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, постановено при неправилното приложение на закона. Твърди на първо място, че не е извършил вмененото му нарушение, тъй като е уведомявал многократно потребителя за становището си по предявената от него претенция, като в тази връзка твърди, че неправилно като дата на произнасянето му по претенцията е приета датата 07.02.2012г. Твърди освен това, че при издаване на НП и съставяне на АУАН са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, тъй като АУАН е съставен след изтичане на преклузивния срок по чл. 34 от ЗАНН.

Твърди, че това е така, тъй като административно – наказващият орган е знаел за нарушението и нарушителя още на 05.11.2011г., поради което от тази дата е започнал да тече 3 месечния срок за съставяне на АУАН, а след като АУАН е съставен на 23.02.2012г., то същият е съставен след изтичане на преклузивния 3 месечен срок. Твърди изтекла абсолютна погасителна давност. Твърди и маловажност на деянието и иска прилагането на чл. 28 от ЗАНН. Исква оспореното съдебно решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Ответникът КФН, редовно призован, представлява се от юрк. Н., и изразява становище, че жалбата е неоснователна, първоинстанционното решение правилно и законосъобразно, а наказателното постановление съставено при спазването на материално правните норми и без да са извършени процесуални нарушения. Исква оспореното съдебно решение да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП прокурор Павлов изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение е законосъобразно и мотивирано и като такова следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното производство безспорно е доказано, че на касационния жалбоподател е извършена проверка по повод постъпила жалба от П. А. К. от [населено място]. Същият е имал сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” при касационния жалбоподател. По повод настъпила щета при ПТП същият на 04.08.2011г. е заявил щета, заведена по преписка № 111625000428/2011. При извършената проверка от служители на КФН е установено, че по заведената на 04.08.2011г. щета, касаторът не се е произнесъл и не я е изплатил или не е отказал да я заплати в законоустановения тримесечен срок, който е изтекъл на 04.11.2011г., а се е произнесъл със закъснение на 07.02.2012г. доста след подаване и на жалбата от 29.12.2011г. Съдът е приел, че по този начин е установено, че касационният жалбоподател е извършил описаното в Констативния акт нарушение, въз основа на което законосъобразно е издадено НП, като за безспорно установеното нарушение е приел, че правилно му е наложена санкцията с оспореното наказателно постановление. За да постанови оспореното съдебно решение СРС е събрал всички относими към спора доказателства – писмени и гласни – разпита на актосъставителя Т..

Настоящият състав намира, че оспореното съдебно решение на СРС е законосъобразно, постановено при правилното приложение на закона по изложените по – долу съображения.

На първо място неоснователно е възражението за допуснати съществени нарушения при съставянето на АУАН и НП, а именно за това, че АУАН е съставен след изтичане на преклузивния срок по чл. 34 от ЗАНН. В конкретния случай нарушението е извършено чрез бездействие от касатора, като началната дата от която е започнало да бъде извършвано нарушението е 05.11.2011г. Тъй като обаче нарушението е извършено чрез бездействие – непроизнасянето - то продължава да съществува до момента, в който бъде отстрането, като това е станало на 07.02.2012г., когато

касаторът се е произнесъл. Освен това на посочената дата 05.11.2011г. по отношение на административно – наказващият орган не е бил известен нарушителят. Той му е станал най – рано известен към момента на постъпване на жалбата от П. К., което е станало на 29.12.2011г., т.е. именно това е моментът, от който би следвало да се приеме, че започва да тече тримесечния срок по чл. 34 от ЗАНН в първата хипотеза, а именно в срок от три месеца от откриване на нарушителя. В тази връзка настоящият състав намира, че АУАН е съставен в законоустановения срок, като законосъобразно въз основа на него и в законоустановения срок за издаване на НП същото е издадено.

На следващо място неоснователно е и възражението на касатора, че не е извършил вмененото му нарушение. Действително от намисана молба от П. К., както и в жалбата му до КФН се посочва, че е получил първоначален устен отказ, този отказ обаче не представлява изпълнение на задължението по чл. 271 ал. 2 във вр. с ал. 1 от КЗ, тъй като посочената разпоредба предвижда, че окончателно произнасяне с писмен мотивиран отказ следва да бъде направено в срок от три месеца от предявяване на претенцията. В конкретния случай касаторът не е ангажирал доказателства за това, че се е произнесъл по направената претенция в законово предвидения срок, напротив от събраните доказателства е видно, че това е станало много след изтичането на този срок на 05.11.2011г., а именно на 07.02.2012г. след подаването на жалба до КФН от К.. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че по делото безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение, за което законосъобразно му е наложено предвиденото в закона наказание.

На следващо място неоснователно е възражението за изтекла абсолютна давност, тъй като съобразно съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея, като това е така след изменението на тази разпоредба от ДВ бр. 26 от 2010г. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е три години, а абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК. В тази връзка тъй като нарушението е довършено, преустановено на 07.02.2012г., то срокът от 4,5 години започва да тече именно от тази дата, за да се приеме, че по отношение на извършеното нарушение е изтекла абсолютната погасителна давност. В конкретния случай давността не е изтекла.

На последно място настоящият състав намира за неоснователно възражението за това, че нарушението представлява маловажен случай. Неоснователно в тази връзка е искането за прилагането на чл. 28 от ЗАНН. Това е така, тъй като видно от събраните по делото доказателства касаторът се е произнесъл монго след законоустановения срок и то едва след започналата проверка от КФН, като по този начин е увредил и свои клиент. Т тази връзка съдът намира, че не може да се приеме, че нарушението е

маловажен случай.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебното решение от 23.09.2013г. на СРС, НК, 107 състав, постановено по нахд № 15364/2012г. за валидно, допустимо, съответно на материалния закон и постановено без да са допуснати процесуални нарушения и в този смисъл следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 23.09.2013г. по нахд № 15364/2012г., постановено от СРС, НК, 107 състав, с което се потвърждава изцяло наказателно постановление № Р – 10 - 348 от 03.07.2012г. на Заместник - Председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 1000 лв. на основание чл. 319 ал. 1 т. 2 от Кодекса за Застраховането във връзка и за нарушение на чл. 271 ал. 2 във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховането на касационния жалбоподател ЗД [фирма].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: